

00005905

בשנים 1939—1941 למד משה דיין על גופו את טעם ההשפלה, בכלא עכו, ואת הטעם המר-מתוק של תהילת המלחמה, בשדה הקרב. עדיין אינו יודע כי הרטיה השחורה שעל עינו השמאלית (שקיבל אותה רק בלית ברירה, אחרי שנכשלו המאמצים לקבוע עין מלאכותית במקום זו שאיבד בקרב), תיהפך להיות „סמלו” — וסמל בטחונה של המדינה העתידה לקום שבע שנים לאחר מכן.

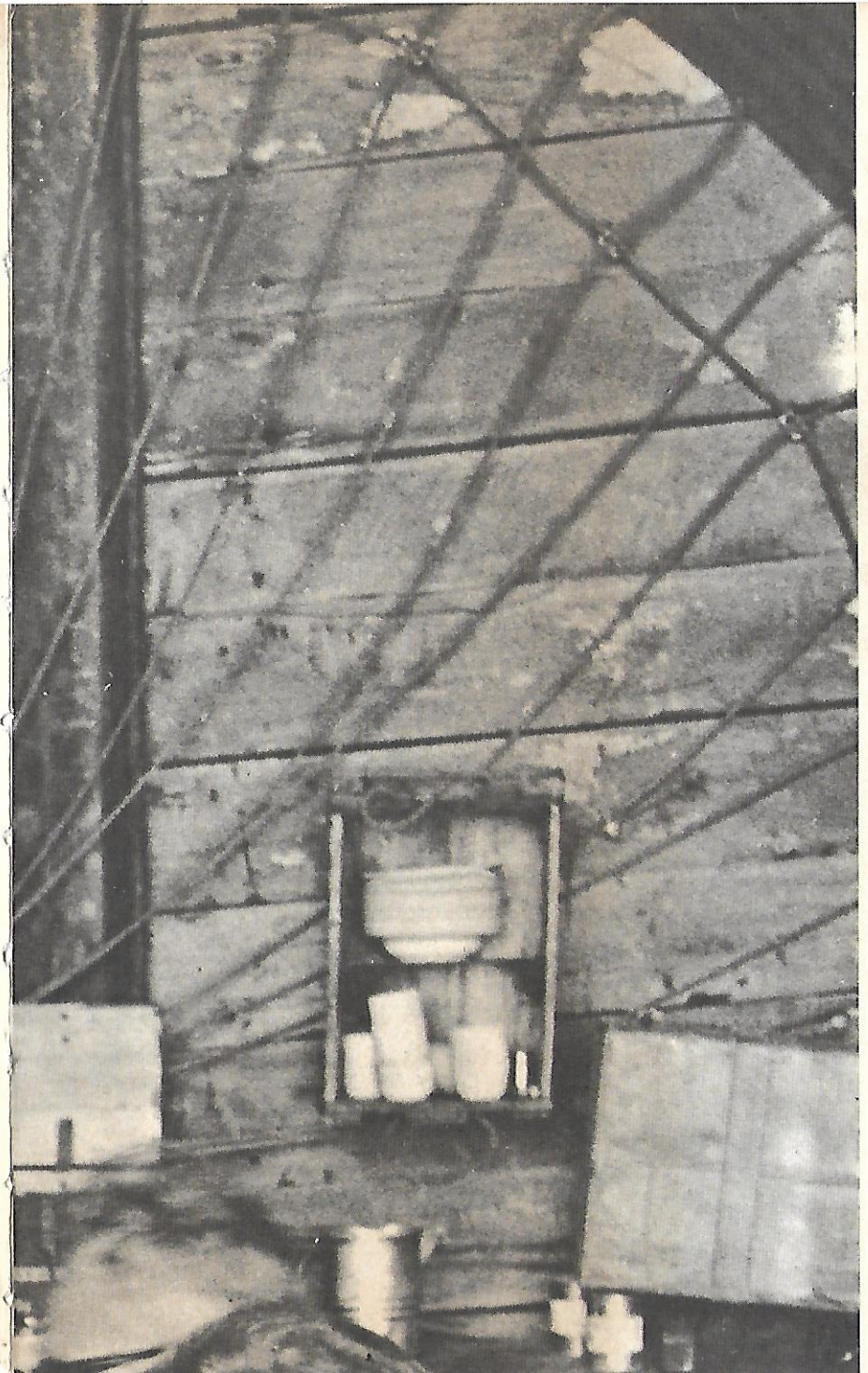
ב-5 באוקטובר 1939 יצאו 43 אנשי ה„הגנה” בפיקודו של משה כרמל, למסע בהרים לעין השופט. כעבור המחלקה סמוך לכפר הערבי טירה, נתקלו ביחידה של חיל הספר העבר-ירדני בפיקוד בריטי. זו עצרה אותם ומשם הועברו לכלא עכו.

עד היום חלוקות הדעות ביחס לתגובת אנשי המחלקה, בתוכם אנשים שנעשו שמות מוכרים במערכת הבטחון של ישראל. ספק רב אם היה משה דיין מקבל טיעוני מחלקה שכזו בהיותו מפקד בכיר בצה”ל. אפשר מאד שתוצאות הכניעה המשפילה הזו הביאוהו למסקנה כי לעולם אסור לטעות שכזו לחזור. מכל מקום היה לו כלא עכו מידרשה מאלפת. דיין החליט שלא לבזבז את זמנו. על פי הצעתו המשיכה הקבוצה בקורס קצינים. וכך נהפך הכלא לאולם לימודי אסטרטגיה.

בתום מאסרם העניק להם יעקב דורי, מי שעתיד היה להיות הרמטכ”ל הראשון של צה”ל, סיכות מפקדי מחלקה.

שחרור המ”ג — אחרי 18 חדשי מאסר — לא נבע מאהבת הציונות. הבריטים ראו באותה עת צורך דחוף לשתף פעולה עם ה„הגנה”. החשש מפני פלישה גרמנית לארץ ישראל הוליד תוכניות משותפות בין הסוכנות היהודית לבריטים. הכוח שאורגן קודם לכן להגן על הישוב מפני פלישת הגרמנים, הופנה לסייע לבריטים בפלישתם לסוריה.

זמן קצר לפני מועד הפלישה נצטווה משה להכין את אנשיו על מנת לצרפם לכוח הבריטי. שתי פלוגות, בפיקודם של משה דיין ויגאל אלון, היו צריכות לשתף פעולה עם

ל
ד
ה
ע
ל
ה
פ
כ
ל
ה
פ
ב
ה
ב
יע
ע

ה.ג.